

Neinvitat

Aprecieri pentru această carte

Lysa este una dintre scriitoarele mele preferate. Nu doar pentru că este inteligentă sau profundă sau grijulie, deși este așa. Lysa mă impresionează pentru că este autentică, transparentă și sinceră. Are destul curaj și tenacitate pentru a trece prin momente dificile, dar, mai presus de toate acestea, Îl are pe Isus. A învățat că ceea ce Îl fascinează pe El nu sunt succesele noastre, ci credința noastră. Această carte te va îndruma înapoi spre Isus atunci când simți că te-ai rătăcit.

— BOB GOFF, autor al bestsellerului
New York Times *Dragostea acționează*

Lysa a reușit o nouă capodoperă! Sigur n-o să poți să lași din mână cartea asta. Este captivantă de la prima până la ultima pagină. Cu vulnerabilitatea

ei caracteristică, Lysa oferă o modalitate sinceră de a gestiona temerile, respingerile, nesiguranțele și instabilitatea pe care le experimentăm cu toții. Crede-ne când îți spunem că nu ai mai citit niciodată o carte ca aceasta. Nu o rata! Nu avem cuvinte suficiente să recomandăm *Neinvitat*.

— LES ȘI LESLIE PARROTT, autori ai bestsellerului
New York Times *Saving Your Marriage Before It Starts*

Lysa TerKeurst are un dar incontestabil de a-și împărtăși luptele inimii în moduri care contribuie la edificarea și pregătirea vieților altora. Nu-mi amintesc ultima dată când am citit o carte cu o asemenea înțelegere a naturii umane. Nu rata această carte! Va fi o binecuvântare!

— CHRIS HODGES, pastor principal, Biserica Highlands;
autor al cărților *Fresh Air* și *Four Cups*

Această carte *trebuie* citită. Lysa se adresează unei culturi în care oamenii pot afla instant ce mănâncă, ce se joacă, unde petrec și ce își planifică prietenii lor, în orice moment accăsând un singur buton de pe micul dispozitiv din buzunarul propriu. Partea mea preferată este că Lysa își îndreaptă privirea către ceea ce este cel mai important, și anume, marea invitație de a ne așeza la masă cu Dumnezeu! Viu care a fost cu noi încă de la început.

— JEFFERSON BETHKE, autor de bestselleruri precum
Jesus > Religion și *It's Not What You Think*

Ca femeie care s-a confruntat cu respingerea de mai multe ori decât mi-aș dori să îmi amintesc, *Neinvitat* a fost apa de care avea nevoie sufletul meu însetat. În călătoria mea cu Isus, am plâns adesea după vindecare și am căutat cuvintele Adevărului pe care să mă bazez. Această carte mi-a furnizat tocmai acele cuvinte de care aveam nevoie și m-a învățat multe despre iertare. Dacă ești în căutarea speranței, această carte oferă exact ce ai nevoie.

— TARA C.

Frumusețea deosebită a acestei cărți constă în faptul că nu doar empatizează cu durerea respingerii, ci însuflă un curaj divin în sufletul tău pentru a te ajuta să înveți să umbli cu încredere sfântă. O încredere înrădăcinată în dragostea statornică, veșnică, pasională și abundentă a lui Isus.

— ALICIA S.

Cuvintele Lysei m-au ajutat să-mi procesez respingerile fără să idolatrizez acceptarea sau să neglijez durerea lor.

— MEGAN C.

Felul în care Lysa leagă viața de zi cu zi de Scriptură m-a ajutat să-mi vindec durerea sufletului și să mă rog cu mai mare ușurință când părea aproape imposibil să mă rog singură.

— KIM C.

Pericolul de a permite ca respingerea sau frica de respingere să măsoare valoarea noastră stă la baza multelor lupte cu care se confruntă femeile astăzi. Lysa abordează această problemă cu onestitate, simț practic, umor și, cel mai important, cu adevărul lui Dumnezeu. *Neinvitat* nu trebuie ratată!

— SARAH R.

Cu vocea unei prietene de încredere, Lysa arată calea către un Dumnezeu care a intrat în lume cu singurul scop: de a fi respins de ai Săi. El poate înțelege durerea noastră. Cu încrederea celei care L-a apucat de mână și a trecut prin unele dintre cele mai dureroase văi ale vieții, Lysa oferă cititorului cu instrumentele potrivite pentru a merge înainte învingător.

— ERIN B.

Este aproape ca și cum Lysa ar fi văzut viața mea și ar fi scris despre ea. Recomand această carte fiecărei femei.

— SARAH L.

Recunosc că m-am surprins pe mine însămi ridicând mâinile în lacrimi pe parcursul anumitor părți din cartea *Neinvitat*. Acelea au fost momente deosebit de dulci cu Domnul.

— EMILY S.

Alte cărți de aceeași autoare
apărute la Editura Scriptum:

Limite și despărțiri
Neinvitat
Nu așa trebuia să fie

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TERKEURST, LYSA

**Neinvitat : fii sigur că ești iubit, chiar dacă te simți inferior, respins și
însingurat / Lysa TerKeurst - Oradea: Scriptum, 2024**
978-606-031-217-8

2
159.9

Neinvitat

Fii sigur că ești iubit, chiar dacă te simți
inferior, respins și însingurat

LYSA TERKEURST

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in English under the title
Uninvited

by Lysa TerKeurst

© 2016 by TerKeurst Foundation

Published in Nashville, Tennessee, by Nelson Books, an imprint of Thomas Nelson.

Nelson Books and Thomas Nelson are registered trademarks
of HarperCollins Christian Publishing, Inc.

Published in association with the literary agency of Fedd & Company, Inc.,
Post Office Box 341973, Austin, Texas 78734.

Romanian edition published by arrangement
with HarperCollins Christian Publishing, Inc.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul

Neinvitat

de Lysa TerKeurst

© 2024 Editura Scriptum®

str. Simion Bărnuțiu nr. 2, 410204 Oradea – Bihor

Tel./Fax/Robot: 0259-457.428

E-mail: scriptum@scriptum.ro

Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.

Prima ediție în limba română.

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, citatele biblice folosite sunt preluate din
versiunea Noua Traducere în Limba Română (NTR). Citatele biblice notate VDC provin
din traducerea D. Cornilescu. Citate din traduceri ale Bibliei în limba engleză:

AMPC – Amplified Bible, Classic Edition, ESV – English Standard Version, MSG – The
Message, NASB – New American Standard Bible, NLT – New Living Translation,
NLV – New Life Version, THE VOICE.

Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.

ISBN (tiparit) 978-606-031-217-8

ISBN (e-book) 978-606-031-233-8

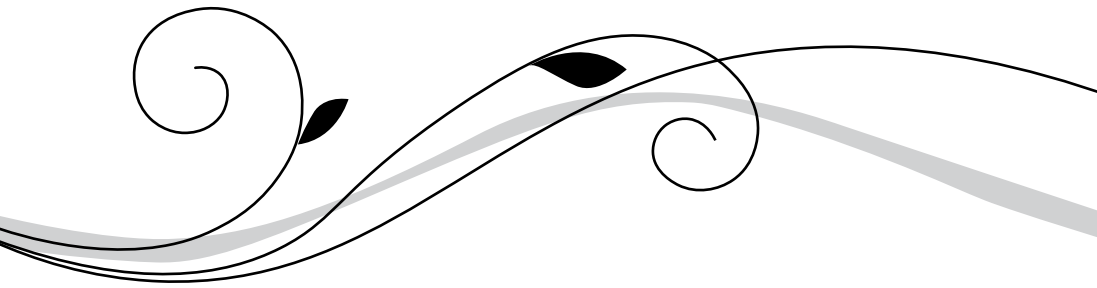
Tiparul executat în U.E.

Dedic această carte celei mai dragi prietene, Colette Greene.

*Ești un dar de la Dumnezeu și te iubesc
și te prețuiesc nespus. Nu aș fi putut duce la capăt
scrierea acestui mesaj fără tine.*

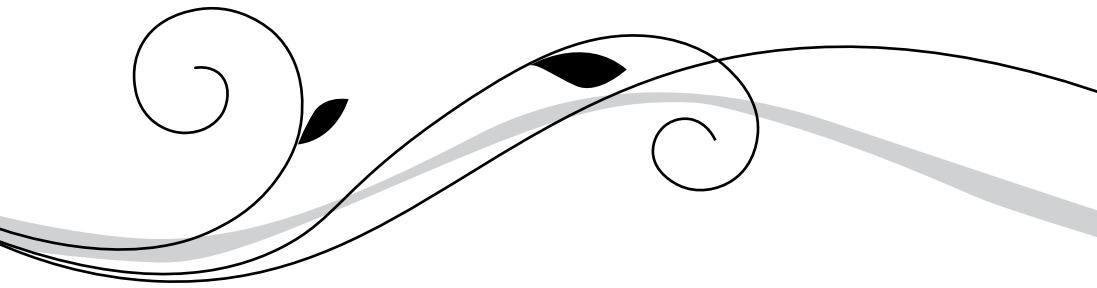
*Și pentru oricine a simțit spini respingerii,
a suferit pierderea profundă a unei relații
care a dispărut de pe o zi pe alta
sau a pus la îndoială că Dumnezeu ar avea vreun plan
bun pentru viața sa, în general... Înțeleg.
Dumnezeu S-a asigurat să-ți transmită
aceste cuvinte pline de speranță.
El te iubeste, și la fel și eu.*

Cuprins

<i>Mulțumiri</i>	11
CAPITOLUL 1 Aș prefera să ignor sinceritatea	13
CAPITOLUL 2 Trei întrebări la care trebuie să ne gândim	23
CAPITOLUL 3 Este la sală o doamnă care mă urăște	37
CAPITOLUL 4 Singură într-o încăpere plină de oameni	51
CAPITOLUL 5 Salut! Numele meu este Probleme cu Încrederea	63
CAPITOLUL 6 Despărțirile între prieteni	75
CAPITOLUL 7 Când normalitatea ne este răpită	83
CAPITOLUL 8 Experiența corectivă	95
CAPITOLUL 9 De ce este atât de dureroasă respingerea?	107

CAPITOLUL 10	Nu mă simt amenințată de succesul ei	121
CAPITOLUL 11	Zece lucruri pe care trebuie să ți le amintești când ești respins	131
CAPITOLUL 12	Planul dușmanului împotriva ta	149
CAPITOLUL 13	Minuni în momente de haos	161
CAPITOLUL 14	Disperarea din mijlocul tunelului	171
CAPITOLUL 15	Vreau să fug	185
CAPITOLUL 16	Planurile mele de salvare nu au funcționat	199
	<i>Capitol bonus: Cum este să trăiești alături de mine?</i>	<i>208</i>
	<i>Cum este să trăiești alături de mine? Evaluare</i>	<i>221</i>
	<i>Tabel experiența corectivă</i>	<i>224</i>
	<i>Mesaj de la Lysei</i>	<i>227</i>
	<i>Versete biblice din Scriptură</i>	<i>229</i>
	<i>Lucruri de pus la inimă</i>	<i>243</i>
	<i>Despre autoare</i>	<i>255</i>

Mulțumiri

Când am scris cartea aceasta, cea mai mare dorință a mea a fost să abordez cu delicatețe subiectul dificil al respingerii, folosind adevăruri și perspective biblice, pentru că personal aveam nevoie de acele revelații. De-a lungul anilor, am început să înțeleg treptat că respingerile din trecutul meu mă afectau mai mult decât îmi dădeam seama. Și reacționez la respingerile din prezent (mari sau mici) cu o durere acumulată.

Sunt recunoscătoare că Domnul a pus în viața mea oameni alături de care să pot procesa acele sentimente și care și-au împărtășit, la rândul lor, propriile dureri. Influența lor își face simțită prezența în diverse moduri peste tot în această carte. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că a împletit aceste vieți în a mea.

Art... mulțumesc că, alături de tine, inima mea se simte în siguranță. Te iubesc. Jackson, Amanda, Mark, Theresa, Hope, Michael, Ashley, David, Brooke, Paige și Philecia... binecuvântările mele prioritare și binecuvântările mele suplimentare pe care le iubesc atât de mult.

Colette... impactul prieteniei tale în viața mea este imens. Îți mulțumesc că m-ai primit mereu și mi-ai pus la dispoziție frumoasa ta casă unde au fost scrise atât de multe dintre aceste cuvinte.

Leah, Lindsay, Kristen, Kimberly... Nu aș putea face asta fără dragostea, râsul și talentele voastre.

Meredith... ești cu adevărat uimitoare și talentată peste măsură.

Barb, Lisa A., Glynnis, Amy, Danya, Melissa, Alison, Lindsey, Kaley, Meg, Krista, Lauren, Whitney și toate fetele de la Proverbs 31 Ministries... cea mai bună echipă.

Consiliul P31... cei mai inteligenți oameni pe care îi cunosc.

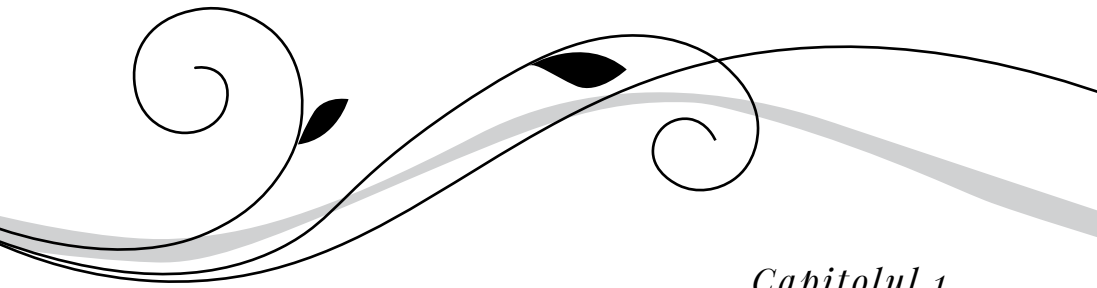
Pastorul și familia mea de la Elevation... să trăiesc viața cu voi este un dar.

Pastorul Chris și Tammy... vă prețuiesc pe amândoi atât de mult. Vă mulțumesc că m-ați primit în familia voastră cu o iubire și acceptare necondiționate.

Lisa C. și Lori G.... binecuvântări dulci de la Dumnezeu.

Grupul In the Loop ... faceți slujirea atât de distractivă și încărcată de semnificație.

Jeff, Tiffany, Aryn, Stephanie, Brian, Jessica, Janene, Chad... este una dintre cele mai mari bucurii ale mele să lucrez cu voi toți.

Capitolul 1

Aș prefera să ignor sinceritatea

Sinceritatea mă găsește în liniștea primelor ceasuri ale dimineții. Mă cheamă, printr-o fisură a sufletului meu, și invită ființa mea reală să iasă la iveală, să iasă din carapace. Nu versiunea atent editată a mea din acest an. Nu; sinceritatea vrea să vorbească cu cea mai puțin ordonată versiune a femeii care am devenit. Cea pe care nu o pot face să arate mai plină de viață cu câteva tușe de mascara și un pic de luciu de buze.

Sinceritatea este un pretendent cu vedere pătrunzătoare, care nu este influențat de fățarnicie sau statut social.

Aș putea încerca să cosmetizez aparențele, dar sinceritatea nu va accepta așa ceva. Așa că îmi prind părul într-un coc dezordonat și îmi las la vedere petele de pe față. Nu îmi sug burta, nu-mi albesc dinții, nu mă dau cu parfum.

Pur și simplu ies.

Ies, renunțând la strădania mea de a-mi construi o imagine mai acceptabilă, și întind cu ezitare mâna, neștiind sigur cum să întâmpin sinceritatea. Aș putea fi întâmpinată cu o palmă sau cu o îmbrățișare și sunt foarte conștientă că ambele sunt posibile.

Nu aș opta niciodată pentru palmă, doar că, în cazul meu, probabil, aceasta este varianta mai puțin riscantă dintre cele două. În ce privește îmbrățișările, sunt extrem de stângace și nu îmi ies bine deloc. Odată am fost prezentată unui pastor cunoscut și eram extrem

de emoționată la gândul că am ocazia să-l întâlnesc. Era un bărbat mai în vârstă și robust, cu un suflet încântător, care era hotărât să mă facă să mă simt bine-venită.

Ar fi trebuit să mă simt onorată.

Dar în timp ce îl vedeam apropiindu-se, toate opțiunile despre cum să-l salut mi se învălmășeau în minte și eram tot mai speriată cu fiecare pas pe care îl făcea spre mine. Am întins mâna. El m-a învăluit într-o îmbrățișare ca de urs, îndreptându-mi accidental brațul în jos, în cea mai proastă poziție posibilă. Din fericire, s-a retras rapid și, în schimb, și-a pus mâinile pe umerii mei pentru a spune ce avea de spus.

Desigur, n-aș putea să reproduc ce a spus nici în ruptul capului, deoarece 243 de semnale de alarmă sunau în mintea mea cu privire la îmbrățișarea stânenitoare care ar putea duce la excluderea mea din orice biserică de pe această parte a fluviului Mississippi. Sau din lume.

Așa că, deoarece îmbrățișările nu sunt de obicei prima mea opțiune, nu am vrut să îmbrățișez sinceritatea.

De fapt, nu am vrut niciodată să îmbrățișez pe deplin sinceritatea. Acum sunt mai aproape de sinceritate ca oricând, dar ezit, știind cât de periculos poate fi. Atât timp cât bănuiesc că intenția sincerității este să mă expună și să mă rănească, întotdeauna mi se va părea o chestie periculoasă.

Este mai ușor să construiesc o poveste de viață mai acceptabilă – în care pot trage linii drepte de la fiecare durere din trecut la vindecarea pe care am experimentat-o mai târziu – decât să înfrunt adevărul gol-goluț. Prefer să potrivesc cu grijă fiecare parte dificilă a mărturiei mele cu locul confortabil în care am aterizat în mijlocul harului, iertării și restaurării lui Dumnezeu, ca dovadă că umblu în libertate.

Și chiar umblu în libertate. De cele mai multe ori. Dar sinceritatea nu voia să vorbească cu mine despre asta. Sinceritatea voia să-mi ceară să aduc miezul a ceea ce cred eu că sunt în lumina a ceea ce este cu adevărat real.

Și nu există suflet în viață care să găsească o aliniere perfectă acolo. Nici măcar unul.

Om fi noi mântuiți, sfințiți, maturi și liberi, totuși există alinieri imperfecte impregnate în sufletele noastre. Așa că, despre asta voia

sinceritatea să discute cu mine. Cauza acestui decalaj este un lucru pe care cu toții am prefera să-l știm rămas în vestiarul de la gimnaziu: respingerea.

O respingere creată cu răutate, având ca țintă exact vulnerabilitățile mele, va pătrunde în cea mai adâncă parte a ființei mele. Maturizarea în credință poate să mă ajute să o procesez mai bine. Sau să reacționez mai bine atunci când sunt respinsă. Poate chiar să mă ajute să scot săgeata și să pansez rana. Dar maturitatea spirituală nu mă protejează de respingere.

Respingerile de astăzi, fie ele mari sau subtile, sunt precum bombele nedetectabile care țintesc direct miezul ființei mele, identificând rănilor din trecut și făcându-le dureros de prezente iar. Ele transmit mesaje care dau peste cap toate formulele mele atent alese pentru menținerea stabilității vieții. Aud vocile îndoielii și ale nesiguranței care îmi șoptesc: „Vezi, de ani de zile îți spun că ești o dezamăgire absolută.” Acele voci nici nu trebuie să țipe; durerea face asta în tonuri asurzitoare.

Așa că sinceritatea se uită lung la mine, iar eu îmi plec capul. Sunt de acord. Mai este încă de lucru.

Într-un final, înțeleg că sinceritatea nu încearcă să mă rănească. Încearcă să mă vindece.

Înțeleg că sinceritatea nu încearcă să mă rănească.

Încearcă să mă vindece.

Dacă vrei să știi ce este cu adevărat în lăuntrul unei persoane, ascultă cu atenție ce spune. De curând Domnul S-a asigurat că sunt deplin conștientă de lucrurile pe care le dezvăluie unele dintre cuvintele mele. Într-o zi, când eram la aeroport, au apărut indicii despre nepotrivirea dintre ce este adevărat și ce cred eu despre mine. Nimic nu se compară cu o doză serioasă de stres, combinată cu o presiune extremă a timpului, ca să facă pe cineva să uite să aplice un

filtru vorbelor sale. Ceea ce gândești cu adevărat se revarsă în cuvinte puțin cam prea sincere și asta te obligă să le cauți sursa.

Iată-mă chiar la intrarea în terminalul aeroportului, uitându-mă stupefiată la un portbagaj gol, căci mi-am dat seama de un lucru care mi-a făcut și bățile inimii, și gândurile din capul meu să o ia razna. Aveam itinerariul. Aveam permisul de conducere. Aveam planuri să ajung acasă. Dar mai aflasem ceva: nu aveam bagajul cu mine. Cumva, acesta nu ajunsese în portbagajul mașinii mele.

Eu am crezut că îl luase altcineva. Ea credea că îl luasem eu. Deci, asta e situația.

Am sunat repede o prietenă care încă mai era la hotel. I-am spus dintr-o suflare care era situația și am întreat-o dacă putea să-mi ia bagajul și să-l pună într-una dintre mașinile care făceau curse de la hotel la aeroport. A, încă un detaliu minor: aveam la dispoziție doar cincisprezece minute ca să predau bagajul de cală.

Nu am obiceiul să-mi rod unghiile, așa că, în schimb, am început să trag de pielile din jurul unghiilor. Mi-am tot răsucit degetele până când au început să-mi pocnească articulațiile. Nici asta nu-mi stă în obicei. Dar nu era un moment obișnuit.

Cine vine la aeroport fără să-și aducă și bagajul?

Mă mișcam continuu, rugându-mă ca microbuzul de transfer spre aeroport să accelereze, dar apoi m-am căit rapid pentru că asta cerea creierul meu care respectă regulile. Mă tot gândeam și îmi făceam reproșuri întrebându-mă cum de nu-mi amintisem să iau bagajul cu mine. Mă tot uitam la ceas. Lucrurile nu arătau bine. Autobuzul avea de parcurs mai mulți kilometri decât aveam eu timp să aștept. Of!

M-am îndreptat către un birou de check-in extern cu o privire rugătoare și emoție și agitație în glas, ușor enervantă.

— Știu că nu lucrați pentru compania aeriană cu care zbor, dar firma dumneavoastră este în proces de fuziune cu ea. Deci, ar fi cumva posibil să-mi înregistrez bagajul aici imediat ce ajunge mașina în fața intrării și să rezolvăm totul pe computer? Vă rog! Se poate?

— Îmi pare rău, nu, mi-a răspuns funcționarul. Sistemele noastre informatice nu au fuzionat încă.

Nasol. Foarte, foarte nasol.

Și atunci am început să fac ceea ce fac adesea atunci când viața refuză să coopereze cu mine. Am început să vorbesc cu mine însămi. Frustrarea a crescut în intensitate și a trecut de la nivelul nervilor la nivelul vorbelor. „Sunt așa de proastă. Atrag atâtea întâmplări dramatice și complicații inutile în viața mea, pentru că ritmul meu și creierul meu nu sunt sincronizate. Adică, serios, ce se întâmplă cu creierul meu?!”

Bărbatul care se ocupa de bagaje s-a întors brusc spre mine, și-a întins brațul, a ridicat mâna și mi-a făcut semn să mă opresc. „Nu în prezența mea”, a spus el. „Nu vei vorbi despre tine în felul ăsta de față cu mine. În niciun caz.”

Ordinul lui m-a surprins.

Cuvintele lui m-au oprit.

Și dintr-odată m-am întrebat dacă nu cumva vorbeam cu un înger.

„Se întâmplă tot felul de rahaturi, femeie.” Doar că el nu a spus *rahaturi*. A spus altceva mai puțin elegant.

Minunat. Ca să vezi! M-am ales cu un „înger” care folosește cuvinte vulgare.

Așa că nu era o prezență divină, dar cu siguranță unele dintre cuvintele lui parcă erau venite de sus.

Aceste cuvinte s-au lipit de mine, ca atunci când un copil de doi ani se joacă o oră cu o acadea uriașă, până o transformă într-un amestec lipicios și gumos și apoi își trece mâinile prin părul tău. Tipul acesta de aderență... este ceva serios.

La fel era și ce se întâmpla în momentul acela. Cuvintele „Nu vei vorbi despre tine în felul ăsta de față cu mine” nu se șterg cu una, cu două. Și nici nu ar trebui. Uneori, o expresie îți pătrunde în suflet cu o asemenea greutate, încât lasă urme serioase. Eu colecționez aceste expresii așa cum alții colecționează timbre sau figurine. Eu umplu cu astfel de expresii carnetele întregi cu foaie velină cumpărate de la supermarketul Walmart. Aceste cuvinte care mă mișcă sunt adevărate comori.

Degetele mele se zbăteau neliniștite, dornice să adauge și cuvintele acestea la colecția mea, dar caietul meu de la Walmart era în bagajul uitat, despre care speram să ajungă rapid la mine, dar fără depășirea limitei de viteză. În lipsa caietului, singurul lucru pe care-l puteam

face era să las cuvintele să-și ocupe locul central în mintea mea. Le auzeam din nou și din nou și începeam să mă liniștesc.

În condițiile în care gazele de eșapament ale mașinilor și zgometele stridente ale avioanelor ofereau un cadru puțin probabil pentru o lecție de tip predică, mi-am dat seama de ce aveam nevoie eu personal de aceste cuvinte. Discursul negativ la adresa propriei persoane era o formă de respingere, din trecutul meu, pe care o lăsasem să se instaleze în nucleul intern al ființei mele. Eu vorbeam despre mine într-un mod în care nu aș fi permis nimănui să mi se adreseze. În gândurile mele se strecurau nuanțe de respingere de sine care îmi otrăveau cuvintele mai mult decât eram dispusă să recunosc.

Respingerea de sine pavează pista de aterizare pentru respingerea celorlalți, împiedicându-i să ajungă la porțile inimii noastre. Gândește-te la motivul pentru care doare atât de tare atunci când alte persoane spun sau fac lucruri care te fac să te simți respins. Nu este, în parte, din cauza faptului că tocmai au exprimat o vulnerabilitate pentru care tu însuși te-ai criticat deja? Durerea este exponențial mai mare atunci când ești lovit în tibia deja vătămată.

Când cineva nu mă invită la evenimentul său, gândurile mele îmi amintesc toate defectele și slăbiciunile pe care le-am exprimat despre mine recent. Brusc, îi atribui aceste gânduri persoanei respective. O aud spunând aceleași lucruri dureroase. Mă simt etichetată și judecată și, da, respinsă.

Sau soțul meu face o remarcă despre ceva care este un punct sensibil pentru mine și declanșează o reacție emoțională din partea mea care este total disproporționată. Mă surprind interpretând ceea ce spune și ce face cu o reacție emoțională mult mai puternică decât a intenționat el să provoace. Și asta face ca relația noastră să pară dificilă și epuizantă. Mă simt extrem de respinsă, iar el este nedumerit și nu înțelege de ce mă simt așa.

Sau aflu, pe neașteptate, că un proiect în care m-am implicat serios nu se mai realizează. Încerc să mă adun și să îmi amintesc că asta se datorează unor circumstanțe neprevăzute. Dar o parte din mine se simte respinsă. Nu vreau să iau asta personal, dar mă simt puțin ciudat tot restul zilei și nu reușesc să scap cu adevărat de sentimentul de dezamăgire.

Sau unul dintre copiii mei adulți face o alegere știind că este opusă sfatului pe care i l-am dat. Cu cât insist mai mult, cu atât ei se retrag mai mult și simt că mă transform în genul de mamă așa cum am promis că nu voi fi niciodată: dominatoare și controlatoare. Copiii devin tăcuți și distanți. Și simt o durere profundă.

Sau cineva mă respinge în mod clar, pe mine, ideea mea, invitația mea, copiii mei, proiectul meu, orice ar fi, și mă afectează mai mult decât ar trebui.

Relațiile par tot mai nesigure. Oportunitățile par tot mai riscante. Și viața pare tot mai dificilă. Merg mai departe, pentru că asta facem noi, fetele. Dar acest sentiment persistent de respingere, fie el real sau doar o percepție falsă, mă afectează mai mult decât sunt dispusă să recunosc. Respingerile fură din ce e mai bun în mine prin întărirea celor mai rele lucruri care mi s-au spus.

Respingerea nu este doar o emoție pe care o simțim. Este un mesaj trimis în nucleul a ceea ce suntem, determinându-ne să credem minciuni despre noi înșine, despre ceilalți și despre Dumnezeu. Conectăm un eveniment de azi cu niște vorbe dure pe care ni le-a spus cineva altădată. Replica acelei persoane devine o etichetă. Eticheta devine o minciună. Și minciuna devine o vulnerabilitate care se manifestă în felul în care ne gândim la noi înșine și interacționăm în fiecare relație viitoare.

Replica: *Nu te vreau devine eticheta nu ești acceptată.*

Eticheta: *Nu ești acceptată devine minciuna nu meriți.*

Minciuna: *Nu meriți devine un scenariu de respingere a propriei persoane. Și declanșează suspiciunea, îndoiala, ezitarea și multe alte vulnerabilități care împiedică desfășurarea normală a relațiilor din prezent. Proiectăm asupra altora cuvintele de respingere pe care le-am auzit în trecut și îi facem responsabili pentru cuvinte pe care nu le-au spus niciodată. Și ce e cel mai rău, ne surprindem întrebându-ne dacă nu cumva Dumnezeu este de acord, în secret, cu cei care ne-au rănit.*

Respingerile
fură
din ce e *mai bun*
în mine
prin întărirea
celor mai rele lucruri
care mi s-au spus.